

U Zagrebu, 05. listopada 2018. g.

4. 8-83/99-291
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
STALNA SLUŽBA

Primljeno neposredno – preko pošte (obično - preporučeno) 9.10.18 20 god. u primjeraka sa priloga.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
STALNA SLUŽBA

Priglasilo stiglo poštom otvoreno – s oštećenim omotom. Predano na poštu preporučeno dana 5.10.18 20 god.

Na br: St-83/99

Plaćena pristojba

Trg hrvatskih branitelja 47-000 Karlovac.

Potpis službenika

Stečajni dužnik: GLUMINA BANKA d.d. - u stečaju, OIB: 82806041381, Zagreb, Andrije Hebranga 11, zastupano po stečajnoj upraviteljici Anamariji Ivanković

Vjerovnik ostalih obveza stečajne mase: Odvjetničko društvo Mičin & Partneri d.o.o., OIB: 68954043722, Zagreb, Mažuranićev trg 3, zastupano po direktoru Zlatku Mičinu, odvjetniku u Zagrebu

MIŠLJENJE VJEROVIKA OSTALIH OBVEZA STEČAJNE MASE

U odnosu na Prijavu stečajne upraviteljice GLUMINA BANKE d.d. - u stečaju, Zagreb, o nedostatnosti stečajne mase sukladno čl. 204. Stečajnog zakona od 20.09.2018. g., te dopunu prijave od 28.09.2018. g. podnesene Trgovačkom sudu u Zagrebu, Stalna služba, na broj spisa St-83/99 (dalje u tekstu: Prijava) vjerovnik ostalih obveza stečajne mase - Odvjetničko društvo Mičin & Partneri d.o.o. (dalje u tekstu: podnositelj mišljenja), dostavlja mišljenje kako slijedi.

Podnositelj mišljenja je suglasan s citiranom Prijavom stečajne upraviteljice te se istoj ne protivi.

Prije svega, napominje se kako podnositelj mišljenja ne nalazi da bi navodi Prijave bili suprotni ili nepodudarni s onim što je stečajna upraviteljica iznijela u ranijim izvješćima, točnije podnositelj ovog mišljenja analizom podataka iz Prijave može samo zaključiti kako su isti sukladni i podudarni s podacima dostavljenim kako od strane stečajne upraviteljice tijekom postupka, tako i s podacima koji su dostupni na e-oglasnoj ploči putem javnih objava, a u konačnici i s neposrednim saznanjima podnositelja mišljenja koja ima kroz zastupanje stečajnog dužnika kojeg i danas zastupa.

U smislu navedenog, proizlazi kako je u konkretnom slučaju, dužnost, a konačno i stroga zakonska obveza stečajne upraviteljice bila postupiti sukladno odredbama Stečajnog zakona te podnijeti prijavu sukladno odredbi čl. 204. Stečajnog zakona.

Isto tako, i ne ulazeći u analizu drugih postojećih obveza stečajne mase po Ugovorima o zastupanju, podnositelj mišljenja napominje kako se u odnosu na obvezu stečajnog dužnika prema njemu uistinu radi o obvezi koja će svakako dospjeti sukladno Ugovoru o zastupanju, te je u smislu navedenog u odnosu na istu ispunjen uvjet koji predviđa odredba čl. 204. st. 1. Stečajnog zakona, dakle da se može pretpostaviti da stečajna masa neće biti dostatna za ispunjenje ostalih postojećih obveza stečajne mase kad one dopiju.

No, usputno se napominje kako podnositelj mišljenja ima prema stečajnom dužniku isto tako i tražbinu po osnovu ispostavljenog i dospjelog računa za izvršene usluge zastupanja od 11. rujna 2018. g., a koje iako dospjelo, još uvijek nije podmireno. Prema prijavi stečajne upraviteljice proizlazi kako je isto uvršteno u ukupni iznos od 257.980,51 kn za koji se na str. 6. Prijave navodi kako se odnosi na neplaćene usluge prema ispostavljenim fakturama.

Svakako, neosnovani su navodi mišljenja vjerovnika Marije Smolčić i dr. zastupanih po punomoćniku Radovanu Lipanoviću, odvjetniku u Zagrebu, a koje je mišljenje zaprimljeno na Trgovačkom sudu u Zagrebu, Stalna služba dana 24.09.2018. g. (objavljeno na e-oglasnoj ploči suda dana 26.09.2018. g.) kojima ti vjerovnici pokušavaju nametnuti stav da bi stečajna upraviteljica među obveze stečajne mase po ugovorima o zastupanju uvrstila „nepostojeća“ potraživanja, koja „nemaju svoje uporište ni u zakonu niti u ugovorima“.

Istovremeno ti vjerovnici inzistiraju na tome da bi im u kratkom roku trebalo isplatiti cjelokupni iznos njihovog zahtjeva za koji proizlazi kako potražuju osnovom pravomoćne presude iz parnice koju su vodili protiv stečajnog dužnika upravo osnovom potraživanja zasnovanog na Ugovoru o zastupanju koji je sa stečajnim dužnikom zaključio njihov prednik odvjetnik Josip Smolčić.

Čitajući prijavu stečajne upraviteljice, mišljenje vjerovnika Marije Smolčić i dr. te očitovanje stečajne upraviteljice na mišljenje vjerovnika Marije Smolčić i dr. (objavljeno na e-oglasnoj ploči suda dana 28.09.2018. g.) podnositelj mišljenja nalazi da je Ugovor o zastupanju kakav je zaključio odvjetnik Josip Smolčić identičan Ugovoru o zastupanju kakav je na snazi između stečajnog dužnika i podnositelja mišljenja.

Jedina je razlika (koliko se iz prepiske daje zaključiti) što je predniku tih vjerovnika Ugovor o zastupanju prestao, nakon čega je pokrenuta parnica radi isplate, te je ishodena pravomoćna sudska odluka.

Dakle, relativizirajući postojeće (nedospjele) obveze stečajne mase prema drugim vjerovnicima, vjerovnici Marija Smolčić i dr. proturječe svojim navodima, odnosno relativiziraju i svoju tražbinu.

Nastavno, kada se iščitava i daljnje mišljenje tih vjerovnika (objavljeno ne na e-oglasnoj ploči suda dana 01.10.2018. g.), stječe se dojam da isto ne predstavlja ništa drugo do osobno motiviranog vršenja pritiska kojem je cilj da se pod svaku cijenu izvrši isplata (samo) tim vjerovnicima ostalih obveza stečajne mase.

Pritom njihova razmatranja o postojećim (nedospjelim) obvezama stečajne mase prema drugim vjerovnicima ostalih obveza stečajne mase idu tako daleko da se sve svodi

na zaključak kako bi po njihovom shvaćanju problem ostalih takovih vjerovnika zapravo bio u tome što im Ugovor o zastupanju nije „opozvan“ ili što nije „otkazan“ ili ga oni sami nisu raskinuli, te nastavno što nisu ishodili pravomoćnu sudsku odluku.

Svakako vrijedno je napomenuti kako odredba čl. 204. st. 1. Stečajnog zakona ne zahtijeva da postojeće obveze stečajne mase budu primjerice fakturirane prije dospijea ili pak utužene prije dospijea.

Naime, odredba čl. 204. st. 1. Stečajnog zakona propisuje da ako su troškovi stečajnoga postupka pokriveni, ali stečajna masa nije dostatna za ispunjenje ostalih dospjelih obveza stečajne mase, stečajni upravitelj će podnijeti prijavu stečajnom sucu o nedostatnosti stečajne mase. Tako će postupiti i ako se može pretpostaviti da stečajna masa neće biti dostatna za ispunjenje ostalih postojećih obveza stečajne mase kad one dospiju.

Isto tako, i bez obzira na eventualni raskid ili opoziv Ugovora o zastupanju, pa sve da do istih i ne dođe, obveze iz tog ugovora će svakako dospjeti, pa tim više nisu jasni navodi vjerovnika Marije Smolčić i dr. u kojima donose ocjenu statusa postojećih nedospjelih obveza stečajne mase prema drugim vjerovnicima ostalih obveza stečajne mase, te iste nazivaju „hipotetskim“.

Primjerice, o tome govore i odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske (rješenje Rev 558/2003-2 od 26.05.2004. i presuda i rješenje Rev 418/2007-2 od 30.5.2007.) koje u bitnome govore o tome da kada stranka s odvjetnikom koji je kao punomoćnik zastupa u parnici ugovori da će svoju obvezu iz ugovora o zastupanju ispuniti tek nakon što parnični troškovi budu naplaćeni od protustranke, takovu ugovornu odredbu treba tumačiti tako da je stranka svoju obvezu dužna ispuniti u razumnom roku.

Ili doslovno u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev 558/03-2 od 26.05.2004. g. navodi se:

„Naime, ugovaranjem roka ispunjenja tuženikove obveze na način kako to utvrđuju sudovi ugovoren je neizvjesni rok ispunjena kod kojeg se ne zna kada će rok nastupiti, odnosno hoće li uopće nastupiti, jer se ne zna da li će i kada tuženik naplatiti troškove od svog dužnika braće G.

Po shvaćanju ovog suda tako ugovoreni rok ispunjenja ugovorne obveze treba tumačiti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja iz čl. 12. Zakona o obveznim odnosima - ZOO („Narodne novine“, broj 53/91 i dr.) na način da je tuženik svoju obvezu dužan ispuniti u razumnom roku, jer svako drugo tumačenje dovodi u pitanje mogućnost ispunjenja te obveze.“

Ujedno se napominje kako čl. 12. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 53/91 i dr.) u cijelosti odgovara čl. 4. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i dr.).

Opreza radi u nastavku se citiraju naznačene odluke, odnosno rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Rev 558/2003-2 od 26.05.2004. i presuda i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Rev 418/2007-2 od 30.5.2007. g.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Broj: Rev 558/03-2

RJEŠENJE

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Petra Milasa kao predsjednika vijeća, te Ivana Mikšića, Marijana Ramušćaka, Vlatke Potočnjak-Radej i Gordane Gasparini kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. S. iz Z., zastupanog po M. M., odvjetniku u R., protiv tuženika S. S. d.d. S., zastupanog po D. P., odvjetniku u D., radi isplate, odlučujući o reviziji tužitelja protiv pravomoćne presude Županijskog suda u Dubrovniku od 13. veljače 2003. godine, br. Gž 239/01, kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Dubrovniku od 7. prosinca 2000. godine, br. P 823/00, u sjednici održanoj dana 26. svibnja 2004. godine,

riješio je:

Revizija se prihvaća, te se ukidaju nižestupanjske presude – presuda Županijskog suda u Dubrovniku od 13. veljače 2003. godine, br. Gž 239/01 i presuda Općinskog suda u Dubrovniku od 7. prosinca 2000. godine, br. P 823/00 i predmet se vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odbacuje se obrazloženje revizije od 23. veljače 2004. godine kao nepravodoban podnesak.

Obrazloženje

Presudom suda drugog stupnja odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja, te je potvrđena prvostupanjska presuda kojom je suđeno:

"I. Odbija se tužbeni zahtjev, koji glasi:

"Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 499.990,00 kn uvećan za 22% poreza na dodanu vrijednost, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos počam od dana podnošenja tužbe, tj. 20.5.1999.g., pa do isplate, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe."

II. Dužan je tužitelj naknaditi tuženiku parnične troškove u iznosu od 72.198.00 kn u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe."

Protiv te drugostupanjske presude tužitelj je dana 9. travnja 2003. godine podnio potpunu, ali neobrazloženu reviziju u kojoj se ističe postojanje revizijskih razloga iz čl. 385. toč. 2. i 3. Zakona o parničnom postupku – ZPP ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92 i 112/99), a potom dana 4. ožujka 2004. godine podnio je izravno ovome sudu obrazloženje te revizije.

Odgovor na reviziju nije podnesen, a Državno odvjetništvo Republike Hrvatske o reviziji se nije izjasnilo.

Revizija je osnovana, a obrazloženje revizije je nepravodobno.

Prema odredbi čl. 382. st. 1. ZPP stranke mogu izjaviti reviziju u roku od 30 dana od dana dostave prijepisa presude.

Navedeni rok za izjavljivanje revizije je prekluzivni procesno-pravni rok i unutar tog roka stranke mogu podnositi dopunu već izjavljene revizije, pa dopuna revizije podnesena po proteku tog roka je nepravodobna, te nije podobna za meritorno odlučivanje o njezinoj osnovanosti.

U konkretnom slučaju tužitelj je unutar navedenog roka dana 9. travnja 2003. godine podnio reviziju bez obrazloženja u njoj istaknutih revizijskih razloga iz čl. 385. toč. 2. i 3. ZPP, dok je obrazloženje revizije dostavio 23. travnja 2004. godine, dakle godinu dana nakon izjavljivanja revizije, pa je za zaključiti da je takova dopuna revizije nepravodobna. Stoga je na temelju odredbe čl. 392. ZPP istu valjalo odbaciti.

Budući da u pravodobno izjavljenoj reviziji nisu obrazloženi revizijski razlozi, ovaj sud je pobijanu presudu ispitao samo u granicama revizijskih razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. ZPP i pogrešne primjene materijalnog prava, na koje, sukladno odredbi čl. 386. ZPP, pazi po službenoj dužnosti, te je utvrdio da je ostvaren

revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Ovaj spor proizlazi iz ugovora o punovlašću sklopljenog između tužitelja kao punomoćnika i tuženika kao opunomoćitelja na temelju kojeg je tužitelj u ispunjenju svoje ugovorne obveze u svojstvu odvjetnika zastupao tuženika u parnici vođenoj i pravomoćno završenoj u spisu Trgovačkog suda u Splitu br. P 3274/95 po tužbi tužitelja L. i M. G., protiv tuženika i Hrvatskog fonda za privatizaciju, radi poništenja tuženikove osnivačke skupštine. Predmetnim tužbenim zahtjevom tužitelj zahtjeva ispunjenje tuženikove obveze plaćanja nagrade za zastupanje i naknade troškova zastupanja u skladu s odvjetničkom tarifom. Utvrdivši da su stranke usmeno ugovorile da će tuženik svoju ugovornu obvezu plaćanja tih troškova ispuniti tek po naplati dosuđene mu naknade troškova u navedenoj parnici trgovačkog suda od protustranke (braće G.), te da te troškove tuženik još nije naplatio, sudovi su zaključili da tužiteljeva tražbina nije dospjela, te su tužbeni zahtjev odbili kao neosnovan. Navedeno pravno zaključivanje sudova o nedospjelosti utužene tražbine ne može se prihvatiti. Naime, ugovaranjem roka ispunjenja tuženikove obveze na način kako to utvrđuju sudovi ugovoren je neizvjesni rok ispunjenja kod kojeg se ne zna kada će rok nastupiti, odnosno hoće li uopće nastupiti, jer se ne zna da li će i kada tuženik naplatiti troškove od svog dužnika braće G.

Po shvaćanju ovoga suda tako ugovoreni rok ispunjenja ugovorne obveze treba tumačiti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja iz čl. 12. Zakona o obveznim odnosima – ZOO ("Narodne novine", broj 53/91 i dr.) na način da je tuženik svoju obvezu dužan ispuniti u razumnom roku, jer svako drugo tumačenje dovodi u pitanje mogućnost ispunjenja te obveze. Nesporna je činjenica da je tužitelj uspostavio tuženiku račun za obavljanju uslugu zastupanja još 1998. godine, pa s obzirom da je glavna rasprava u ovom predmetu zaključena 7. prosinca 2000. godine, ovaj sud ocjenjuje da je razuman rok za ispunjenje sporne obveze evidentno protekao i da je stoga obveza dospjela.

Proizlazi dakle da je o osnovanosti osnove tužbenog zahtjeva odlučeno uz pogrešnu primjenu materijalnog prava, pa budući da zbog toga sudovi nisu raspravili i ocijenili pitanje visine tužbenog zahtjeva, te je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, na temelju odredbe čl. 395. st. 2. ZPP, uz prihvaćanje revizije, obje nižestupanjske presude valjalo je ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U Zagrebu, 26. svibnja 2004. godine

Predsjednik vijeća:

Petar Milas, v.r.

Broj: Rev 418/07-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A I R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Petra Milasa kao predsjednika vijeća, te Ivana Mikšića, Vlatke Potočnjak-Radej, Gordane Gasparini i Aleksandra Peruzovića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M. S. iz Z., zastupanog po M. M., odvjetniku u R., protiv tuženika S. S. d.d., P., zastupanog po D. P., odvjetniku u D., radi isplate, odlučujući o reviziji tuženika protiv pravomoćne presude Županijskog suda u

Dubrovniku br. GŽ 734/05 od 13. listopada 2006., kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Dubrovniku br. P 1399/04 od 29. prosinca 2004., u sjednici održanoj 30. svibnja 2007.,

presudio je:

U odnosu na dio presude kojim je odlučeno o glavnom zahtjevu revizija se odbija kao neosnovana.

riješio je:

Ukidaju se nižestupanjske presude – presuda Županijskog suda u Dubrovniku br. GŽ 734/05 od 13. listopada 2006. i presuda Općinskog suda u Dubrovniku br. P 1399/04 od 29. prosinca 2004. u dijelu kojim je odlučeno o zakonskim zateznim kamatama na dosuđeni iznos glavnice te se u tom dijelu predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Presudom suda drugog stupnja odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja te je potvrđena prvostupanjska presuda kojom je suđeno:

„I. Tuženik je dužan platiti tužitelju iznos od 493.820,00 kn uvećan za pripadajući iznos poreza na dodanu vrijednost, sve zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na ukupni iznos počev od dana podnošenja tužbe 20. V. 1999. do 30. VI. 2002., po kamatnoj stopi od 18%, a od 1. VII. 2002. do isplate po kamatnoj stopi od 15%, prema Zakonu o zateznim kamatama, sve u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti ove presude.“

Rješenjem je ukinuta odluka o trošku sadržana u toč. II. prvostupanjske presude i predmet je vraćen na ponovni postupak.

Protiv te drugostupanjske presude reviziju je izjavio tuženik ističući da reviziju pobija zbog svih razloga označenih u čl. 385. st. 1. toč. 1-3. Zakona o parničnom postupku, s prijedlogom da pobijana presuda bude preinačena na način da se tužbeni zahtjev odbije i obveže tužitelja na naknadu parničnih troškova, ili da nižestupanjske presude budu ukinute i predmet da bude vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija je djelomično osnovana.

Predmet ovog spora je tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da mu tuženik u ispunjenju svoje ugovorne obveze plaćanja odvjetničke nagrade i naknade troškova zastupanja u parnici vođenoj i pravomoćno završenoj u spisu Trgovačkog suda u Splitu br. P 3274/95 u pravnoj stvari tužitelja Lj. i M. G. protiv tuženika Hrvatskog fonda za privatizaciju i ovdje tuženika Solana Ston, isplati 493.820,00 kn uvećan za iznos poreza na dodanu vrijednost, sve zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na ukupni iznos od dana podnošenja tužbe 20. svibnja 1990. do isplate (prema smanjenom tužbenom zahtjevu).

sporavajući osnovanost osnove tužbenog zahtjeva tuženik je tijekom postupka pred nižestupanjskim sudovima isticao prigovor, kojeg ponavlja i sada u reviziji, da utužena tražbina nije dospjela, a s obzirom na činjenicu da su stranke dogovorile da će svoju obvezu prema tužitelju iz ugovora o zastupanju tuženik ispuniti tek nakon što ti troškovi budu naplaćeni od strane protustranaka u navedenoj parnici, braće G..

Taj prigovor sudovi su ocijenili neosnovanim s obrazloženjem da je ugovaranjem roka ispunjenja tuženikove obveze na navedeni način ugovoren neizvjesni rok ispunjenja kod kojeg se ne zna kada će rok nastupiti, odnosno da li će uopće nastupiti, jer se ne zna da li će i kada tuženik naplatiti troškove od svojih dužnika braće G., pa da stoga tako ugovoreni rok treba tumačiti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja iz čl. 12. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91 – dalje: ZOO) na način da je tuženik svoju obvezu dužan ispuniti u razumnom roku, a s obzirom na činjenicu da je tužitelj ispostavio tuženiku račun za

obavljenu uslugu zastupanja još 1998., da je taj razumni rok protekao.

Ovaj sud u cijelosti prihvaća navedeno zaključivanje nižestupanijskih sudova koje je u skladu s pravnim shvaćanjem ovoga suda izraženim u rješenju br. Rev 558/03-2 od 26. svibnja 2004., donesenim u ovoj parnici.

U reviziji se neosnovano i nerazumljivo navodi da „usmeno ugovoreni rok plaćanja predmetnih troškova nije protivan načelu savjesnosti i poštenja“, te da „sudska intervencija u tako ugovoreni odnos (rok ispunjenja) između stranaka ne bi trebala biti jednostrana i u korist jedne stranke“.

Suprotno tim revizijskim navodima u obrazloženju nižestupanijskih presuda se ne navodi da bi ugovoreni rok plaćanja bio protivan načelu savjesnosti i poštenja, već se navodi da je riječ o neizvjesnom roku kojeg treba tumačiti na način da je tuženik dužan ispuniti svoju obvezu u razumnom roku, a takvo tumačenje je u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja.

S obzirom na činjenice da je tužitelj ispostavio tuženiku račun za obavljanje uslugu zastupanja još 1998., a da je glavna rasprava u ovom sporu zaključena 2004. nedvojbeno je da je razumni rok ispunjenja protekao i da je stoga utužena tražbina dospjela, pa budući da visina troškova nije sporna nižestupanijski sudovi su pravilno primijenili materijalno pravo kada su glavni zahtjev ocijenili osnovanim.

Međutim, u reviziji se osnovano ističe da sudovi nisu naveli razloge zašto smatraju da je razumni rok za ispunjenje predmetne obveze istekao na dan podnošenja tužbe (20. svibnja 1999.), odnosno zašto je odlučeno da kamate teku od toga dana.

U smislu odredbe čl. 277. st. 1. ZOO zakonske zatezne kamate dužan je platiti dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze, a prema odredbi čl. 324. st. 1. ZOO dužnik dolazi u zakašnjenje kad ne ispuni obvezu u roku određenom za ispunjenje.

U obrazloženju nižestupanijskih presuda se samo navodi da je razumni rok za ispunjenje tuženikove obveze protekao, no ne navodi se trajanje tog roka, odnosno kojeg dana je tuženik pao u zakašnjenje, pa se nižestupanijske presude ne mogu ispitati u dijelu kojim je odlučeno o tijeku zateznih kamata. Stoga je u tom dijelu presuda ostvarena u reviziji opisno istaknuta i obrazložena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP.

Slijedom navedenog proizlazi da u dijelu pobijane presude kojim je odlučeno o glavnom zahtjevu ne postoje revizijski razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, pa je u odnosu na taj dio presude na temelju odredbe čl. 393. ZPP reviziju valjalo odbiti kao neosnovanu, a u dijelu kojim je odlučeno o zakonskim zateznim kamatama nižestupanijske presude je valjalo ukinuti na temelju odredbe čl. 394. st. 1. ZPP iz razloga postojanja bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP.

U Zagrebu, 30. svibnja 2007.

Predsjednik vijeća:
Petar Milas, v.r.

Nadalje, uistinu je nevjerojatno kako se u mišljenju vjerovnika Marije Smolčić i dr. s jedne strane daje pravna poduka te upućuje na to kako se: „hrvatski pravni sustav ne zasniva na precedentima kao u anglosaksonskim zemljama tako da je zadnje vrijeme često pozivanje, ne samo stečajne upraviteljice na sudsku praksu, sasvim bespredmetno“, a istodobno se iznosi sasvim proizvoljno jednostrano pravno shvaćanje i ocjena statusa postojećih nedospjelih obveza stečajne mase prema drugim vjerovnicima ostalih obveza stečajne mase.

Podnositelj ovog mišljenja uistinu je fasciniran izraženom sumnjom od strane vjerovnika Marije Smolčić i dr. u postojeće (nedospjele) obveze stečajne mase prema drugim vjerovnicima ostalih obveza stečajne mase, odnosno navodima o tome da bi takove obveze stečajne mase prema drugim vjerovnicima ostalih obveza stečajne mase (od kojih neki zastupaju stečajnog dužnika od 2000. g. do danas) predstavljale „nepostojeća potraživanja od čak 38.786.104,57 kn“, odnosno „navodna“, a istodobno se kao sljednici odvjetnika Josipa Smolčića (koji je, stečajnog dužnika zastupao oko četiri godine), pozivaju na presudu po kojoj sada prema njihovom izračunu potražuju 35.588.059,05 kn, a koju su ishodili u parnici koju je njihov prednik pokrenuo protiv stečajnog dužnika (nakon što mu je opozvana punomoć od strane stečajnog dužnika), a pozivom na 75% nagrade za zastupanje kroz četiri godine, osnovom identičnog Ugovoru o zastupanju kakav je na snazi između stečajnog dužnika i podnositelja ovog mišljenja.

Za razliku od vjerovnika Marije Smolčić i dr., podnositelj ovog mišljenja temeljem Ugovora o zastupanju identičnog onom odvjetnika Josipa Smolčića temeljem ugovora iz 2000. g. te 2003. g. iskazuje nedospjeli iznos od 28.554.540,00 kn.

No, i ne ulazeći u činjenicu postojanja pravomoćne sudske odluke u odnosu na vjerovnike Mariju Smolčić i dr., opet je nerazumljivo iz kojih pobuda ti vjerovnici pokušavaju minorizirati postojeće (nedospjele) obveze stečajne mase prema drugim vjerovnicima ostalih obveza stečajne mase koje se očito zasnivaju na identičnom Ugovoru o zastupanju osnovom kojeg su oni ishodili pravomoćnu presudu.

Isto tako ostaje nejasno protivljenje tih vjerovnika Prijavi stečajne upraviteljice posebno što ona ne spori činjenicu da je stečajni dužnik u obvezi isplate temeljem pravomoćne presude, te da će se to potraživanje namirivati i nakon Prijave sukladno odredbama Stečajnog zakona.

Svakako, vjerovnik kao u uvodu ističe da je suglasan s citiranom Prijavom, te istu smatra na zakonu osnovanom.

Odvjetničko društvo Mičin & Partneri d.o.o.
Zagreb, po direktoru Zlatku Mičinu,
odvjetniku u Zagrebu

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
MIČIN & PARTNERI d.o.o.
ZAGREB, Mažuranićev trg 3

ODVJETNIK
ZLATKO MIČIN
ZAGREB, Mažuranićev trg 3